

PARAULA DE VIDA

Maig 2025

«Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo» (Jn 21 17).

L'últim capítol de l'Evangeli segons Joan ens porta a Galilea, al llac de Tiberíades. Pere, Joan i altres deixebles, després de la mort de Jesús, han tornat a la feina de pescadors, però malauradament la nit no ha estat profitosa.

El Ressuscitat se'ls apareix, per tercera vegada, i els convida a tirar les xarxes de nou, i ara sí que recullen molts peixos. Tot seguit, els convida a compartir el menjar amb Ell a la riba del llac. Pere i els altres s'adonen que és Jesús, i no els cal preguntar-li qui és, tot i que no l'havien reconegut de seguida.

Jesús pren la iniciativa i s'adreça a Pere amb una pregunta molt compromesa: «Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?». El moment és solemne. Tres vegades Jesús renova la crida a Pere (cf. *Mt* 16, 18–19) a tenir cura de les seves ovelles, de les quals Ell mateix és el Pastor (*Jn* 10,14).

«Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo».

Pere, de fet, sap que ha traït Jesús i aquesta amarga experiència no li deixa respondre amb el cap ben alt a la pregunta de Jesús. Ho fa amb humilitat: «Ja ho saps, que t'estimo».

Durant el diàleg, Jesús no retreu a Pere la traïció. No vol fer-li pesar la falta. S'hi acosta de forma planera, i fa que s'endinsi en la ferida dolorosa per guarir-la amb la seva amistat. Només demana restablir plenament la relació des de la confiança recíproca.

Dels llavis de Pere, en brolla una resposta que és un acte de consciència de la seva feblesa i, alhora, una mostra de confiança il·limitada en l'amor acollidor del seu Mestre i Senyor.

«Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo».

També Jesús ens fa la mateixa pregunta a cadascun de nosaltres: M'estimes? Vols ser amic meu?

Jesús ho sap tot. Coneix els dons que hem rebut d'Ell mateix, i també les nostres febleses i ferides, de vegades encara sagnants. I malgrat tot, renova la seva confiança, que no se sustenta en la nostra força, sinó en l'amistat amb Ell.

En aquesta amistat, Pere trobarà el coratge de testimoniar l'amor per Jesús fins a donar la vida.

«De moments de feblesa, frustració i desànim, en tenim tots: [...] adversitats, situacions doloroses, malalties, morts, proves interiors, incomprensions, temptacions, fracassos [...] Precisament el qui se sent incapaç de superar certes proves que s'abaten sobre el cos i l'ànima, i que, per tant, no pot refiar-se només de les pròpies forces, està en les millors condicions de confiar de debò en Déu. I Ell intervé, atret per aquesta confiança. I on Ell actua, passen coses grans, que semblen encara més grans justament perquè surten de la nostra petitesa»¹.

¹ C. Lubich, Paraula de Vida del juliol 2000, *Ciutat Nova* 2000/7–8.

En el dia a dia, podem presentar-nos a Déu tal com som i demanar la seva amistat guaridora. Aquest abandonament confiat en la seva misericòrdia farà que tornem a la intimitat amb el Senyor i així podrem restablir el camí amb Ell.

«Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo».

Aquesta Paraula de Vida pot esdevenir pregària ben personal per encomanar-nos a Déu des de la nostra petitesa i agrair-li els signes del seu amor. Així ho feia Chiara Lubich, en una seva pregària d'agraïment a Jesús: «T'estimo perquè has entrat a la meva vida més que l'aire als meus pulmons, més que la sang a les meves venes. Has entrat on ningú no podia entrar, quan ningú no podia ajudar-me, sempre que ningú més no podia consolar-me. (...) Fes-me ser prou agraïda, el temps que em queda de vida, per aquest amor que has vessat damunt meu, i que em fa dir-te: t'estimo»².

També en les nostres relacions familiars, socials i eclesials, podem aprendre l'estil de Jesús: estimar-nos tots, ser els primers a estimar, “rentar els peus” (cf. *Jn* 13,14) als nostres germans, sobretot als mes petits i fràgils. Aprendrem a acollir tots amb humilitat i paciència, sense judicar, oberts a demanar i a acollir el perdó, per entendre millor tots plegats com hem de caminar durant la vida fent-nos costat els uns als altres.

Letizia Magri i l'equip de la Paraula de Vida

² C. Lubich, *Escrits espirituals/I, L'Atractiu del Temps Modern*, P.A.M. amb Editorial Ciutat Nova, Barcelona 1982, p. 158-159.